

Fase 1.

“-MATILDA!!! ”

Met een schok realiseerde Matilda zich dat de man aan haar voeten al dood was. Misschien al een paar minuten. En dat zijn handen bloederig zijn.

Om haar heen was het galjoen al in handen van de Duitse kapers onder leiding van Paul Beneke. Matilda stond op en gaf een kort knikje naar de Oude Man, een oudere man met een verbrande huid en harde ogen. Achter haar voelde ze Paul naar haar staren, teleurgesteld zoals gewoonlijk. Matilda deed alsof ze hem negeerde en rende om haar bemanning te helpen de buit van de St Thomas terug te brengen naar de Peter von Rossel. Ze had haar kameraden al een paar dagen over de buit horen praten. “60.000 pond!” riepen ze de hele week al. Ze merkte echter dat goud niet het enige was aan boord van het galjoen: een mysterieus rechthoekig voorwerp bedekt met een sluier werd al naar het ruim vervoerd. Ze had er nog nooit van gehoord, maar de tijd begon te dringen en ze moest de inscheping voltooien.

De Peter von Rossel vervolgde zijn reis door de Oostzee, rijker dan hij ooit was geweest.

Matilda rust uit. Ze kijkt naar het water en zijn bewegingen. Zonnevlammen dansen over het oppervlak, glinsteren en kleuren het water langzaam saffraankleurig. De zon gaat onder in een schouwspel van zacht licht dat Matilda alleen maar kan bewonderen.

“Matilda, ? Vanavond is het jouw beurt”. Ze komt bij als ze de Oude Man hoort die haar herinnert aan haar verantwoordelijkheden als matroos. Het is aan haar om wakker te blijven vannacht, ze moet de gebruikelijke rondes maken en de richting van de boot in de gaten houden.

Toen de avond viel, begon ze met haar inspectie; er was niets ongewoons aan dek. Toen daalde ze af naar het achterste ruim en stond oog in oog met de schat van de St Thomas. Ze bevroor voor zoveel rijkdom en vroeg zich af wat er verborgen lag achter het zeil dat ze op de bodem van het ruim herkende. Duizend vragen raasden door haar hoofd en haar nieuwsgierigheid dreef haar naar de antwoorden achter dit zware stuk stof.

De schoonheid die ze ontdekte liet haar geschokt achter.

Voor haar stond een drieluik dat groter was dan de meeste matrozen op het galjoen. In het midden zag ze een symmetrie waarvan het centrum de figuur van de god leek te zijn waarover ze thuis had gehoord. Ze herkende de twaalf apostelen en Maria om hem heen. Ze ziet engelen die instrumenten dragen, tussen de hemel en de mensheid die aan hun voeten ligt. Op het linkerpaneel lijken de mannen op te stijgen naar de hemel door een portaal, vergezeld door een heilige. Rechts vallen de gemartelde lichamen van de verdoemden in de hel, omringd door demonen. Dit deel van het schilderij deed haar bloed stollen, maar ze kon het niet helpen dat ze werd aangetrokken door de in pijn verwrongen gezichten.

Het was de eerste keer dat Matilda met zo'n voorstelling werd geconfronteerd, zo mooi en zo gewelddadig, zo complex en zo duidelijk, zo goddelijk en zo dichtbij.

Fase 2.

De volgende nacht kon ze niet slapen.

Zodra haar oogleden dichtvielen, zag Matilda weer het fantastische en beklemmende visioen van het schilderij dat gevangen zat in het ruim. De bijna onbedwingbare drang om terug te keren naar

het schilderij overvalt haar en haar hele lichaam raakt gespannen. Zijn ademhaling was snel en zijn hart klopte snel. Al snel zou het niet meer mogelijk zijn om deze bijna fysieke roep om dicht bij het schilderij te zijn te negeren, om het met haar vingertoppen aan te raken, om de kenmerkende geur ervan in te ademen.

Matilda draaide zich om in haar bed en zuchtte angstig. Wat ze had ontdekt maakte haar bang en vervulde haar met vreugde. Ze was er op dat moment zeker van dat dit schilderij haar leven zou veranderen. De jonge vrouw voelde zich er klaar voor.

Ze denkt terug aan al die momenten dat ze voelde dat ze op de boot thuishoorde, dat ze voor het eerst in haar leven het gevoel had dat ze eindelijk haar plaats had gevonden, haar doel, dat ze geaccepteerd werd. Maar ze herinnert zich ook andere, donkerdere momenten. Die, zoals tijdens het enteren, waarop haar geest bevriest, haar lichaam zonder haar commando lijkt te handelen en een geweld haar overvalt. De drang om toe te slaan, keer op keer. Op 20-jarige leeftijd heeft ze al 10 mannen doodgeslagen. Ze probeert medelijden, verdriet of schuld te voelen voor de doden die ze heeft veroorzaakt. Maar het enige wat ze voelt is een diepgewortelde afkeer van zichzelf die al jaren is ingebakken. Een afkeer die zeker gedeeld wordt door de rest van de bemanning, hoewel ze doen alsof ze deze overdaad aan geweld accepteren.

De jonge vrouw valt in slaap met het visioen van het schilderij en Paul, die haar een teleurgestelde blik toewerpt. Je zult nooit worden zoals wij,” lijkt hij te zeggen. Diep van binnen weet ze dat ze misschien nooit haar plaats zal vinden.

Als ze bij zonsopgang wakker wordt, is Matilda verbaasd dat ze zich zo vol nieuwe zekerheid voelt: ze zal het schilderij redden van Peter en zijn geld- en drankverslindende mannen.

Fase 3.

De hele dag wacht Matilda om het schilderij te vinden. Ze wil de bemanning niet vertellen wat ze heeft gezien, uit angst iets te hebben gezien wat verboden is, uit angst iedereen te laten weten dat deze schat tussen de anderen ligt. Ze is ook bang om Pauls zware, verontwaardigde blik te zien. De afstand tussen haar en de bemanning lijkt groter te zijn geworden sinds haar ontmoeting in de schemering.

Zodra de zon onder de horizon dook, kondigde Matilda aan dat ze vrijwilliger was voor de ronde van vanavond. Terwijl ze de woorden uitsprak, ging haar hart tekeer en liep er een rilling over haar rug bij de gedachte aan het weerzien van wat ze nu al als haar schilderij beschouwde.

De stralen van de maan begonnen langzaam de zeilen te strelen met hun bijna onmerkbaar gezang. Nadat ze zorgvuldig had gecontroleerd of ze de enige was die wakker was, haastte ze zich naar het achterruim, stak een kaars aan en onthulde het drieluik. Het licht van de kaars onthult vele kleuren en het flakkeren van de vlam laat gezichten en uitdrukkingen verschijnen en verdwijnen. De vlammen van de onderwereld die lichamen verslinden doen de haren op haar armen overeind staan. De kristallen trappen geven haar hoop. De voorstelling lijkt steeds duidelijker te worden naarmate de nacht vordert.

“Ik wist dat ik je hier zou vinden!”

Een stem doorboort de stilte in het ruim. Matilda schrok, draaide zich om en zag het gezicht van de oude man. In zijn ogen was geen spoor van de verbazing of het ongenoegen dat ze had verwacht te zien, maar een ongewone tederheid. Ongemakkelijk, zelfs.

“Je sliep toch niet?”

“Nee.” De Oude Man markeert een stilte voordat hij volledig antwoordt.

“I.. Ik zag een licht in het achterruim. Ik was bang dat het brandde. Ik zocht je om je te waarschuwen, maar je was nergens te bekennen, dus...”

Matilda verwijt zichzelf dat ze hem ongerust heeft gemaakt. Hij vraagt haar wat ze al zo lang alleen in dit ruim doet. Na een paar seconden nadenken stapt de jonge vrouw weg van het schilderij en zwaait met haar hand in de richting van het voorwerp dat nu in haar dromen rondwaart. De uitdrukking van de oude man is onleesbaar. Hij kijkt niet zo verbaasd, denkt Matilda. Ze heeft hem toevertrouwd wat ze al dagen voelde. Terwijl ze praat, realiseert ze zich hoe dierbaar het lot van het schilderij haar is en dat het visioen dat het in Gdansk tussen piraten terechtkomt haar hart breekt.

“Ik wil dit schilderij redden.” Haar eigen stem als ze voor het eerst haar besluit uitspreekt klinkt haar vreemd in de oren. Zelfverzekerd, vastberaden. Grave.

De Oude Man kijkt haar verbaasd aan. Dan zucht hij, kijkt naar het schilderij en antwoordt:

“Florence. Dat is haar echte bestemming.”

Matilda's ogen verwijden zich en ze realiseert zich dat ze zelf geen idee had waar dit meesterwerk heen moest. “Gekke meid,” denkt ze, “had je ooit gedacht dat je het in je hut zou bewaren? Ze had geen tijd om zich af te vragen hoe de oude man dat wist, want hij verzekerde haar dat hij haar zou beschermen in haar beslissing. Morgenochtend praten ze er weer over,” vertelt hij haar.

Matilda sliep de hele nacht door, bezorgd en ongerust over de wending die haar leven nam.

De volgende dag bereidde Matilda zich voor op het beloofde gesprek. Ze had de hele nacht niet geslapen en haar lippen waren uitgedroogd van de stress. Op het dek ziet ze de oude man. Als ze dichterbij komt, overhandigt hij haar een doos met touwen en Matilda begint ze meteen aan elkaar te knopen als afleiding. Ze is blij dat ze iemand met zoveel ervaring heeft gevonden die ze kan vertrouwen.

“Matilda, ik moet je iets vertellen. Ik heb vannacht veel nagedacht en ik weet hoe we het schilderij terug naar Florence gaan krijgen. We stoppen over een paar dagen om voorraden in te slaan en ik ken daar iemand.

“Hoe kunnen we hem vertrouwen?” De vraag kwam luid en duidelijk over en de oude man keek geïrriteerd. Maar Matilda hield zijn blik vast.

“Oh. Hij is een oude vriend. Bijna een broer. Hij neemt het schilderij mee en zet het op een boot naar Florence. Met ons aan boord. s Nachts wachten we op je in het ruim. Je moet ons om middernacht vergezellen op zijn boot. Je verlaat de haven aan boord van de boot en voegt je bij ons in het ruim. Wij zorgen voor de rest. Je had toch wel zin om een stukje te reizen?”

Stap 4.

De dagen verstreken met een ondefinieerbare traagheid voor Matilda, die niet meer naar het schilderij in het ruim durfde te gaan kijken. Wat het wachten eindeloos maakte, was het gebrek aan informatie van de Oude Man. Matilda weet niets over het plan, van de datum waarop de mysterieuze vriend verschijnt tot zijn identiteit. Ze weet dat ze dankbaar moet zijn voor de kans om het schilderij te redden, maar de jonge vrouw zou graag meer controle hebben over wat er met haar schilderij gebeurt. Want de Oude Man mag het dan gezien hebben en het schilderij mag dan echte eigenaren hebben, voor Matilda is het op een onbeschrijflijke manier van haar.

Eindelijk is het daglicht. Vanaf de brug kun je de groene kustlijn zien. Toen Matilda wakker werd, was het alsof ze een voorgevoel had gehad. De oude man vertelde haar discreet dat de ontmoeting juist die avond zou plaatsvinden. De hele dag probeerde Matilda zichzelf gerust te stellen. Ze zou zich gelukkig moeten voelen, opgelucht dat ze het schilderij eindelijk kan redden. Maar het enige wat ze voelt is een doffe paniek.

Midden in de nacht, terwijl iedereen slaapt, nadert een kleine zeilboot het galjoen en legt geluidloos aan. Een figuur stapt uit de boot op het dek van het galjoen. Aan de andere kant van de brug kijkt Matilda, verborgen achter de zeilen, naar deze vreemdeling die haar schat moet redden. Hij loopt zwaar en zelfverzekerd. Als hij in het ruim verdwijnt, springt Matilda behendig in de kleinere boot, waarbij ze bijna overboord valt. Haar handen trillen als ze de mast vastgrijpt om zichzelf in evenwicht te houden. In een oogopslag neemt ze haar omgeving in zich op. Er was nauwelijks ruimte voor twee mannen om te staan. Hoe komen ze met z'n drieën aan land met zo'n groot schilderij? Zijn vraag bleef onbeantwoord.

Op het galjoen ontmoetten de Oude Man en de Vriend elkaar in het ruim, onder Pauls toeziend oog. In stilte bedekken ze het schilderij met een doek, plaatsen het pakket in een houten kist en spijkeren de zijkanten vast. De oude man glimlacht. Hij stelt zich de verkoop op de grond al voor en het gewicht van de gouden munten in zijn handpalm. Hij heeft niet eens de tijd genomen om naar de foto te kijken. Aan dek maakt hij discreet het touw los dat het jacht met het galjoen verbindt. Zijn hart zonk even bij de gedachte om Matilda daar achter te laten, maar het goud ging voor. Ze redt zich wel in haar eentje.

Een piraat geeft tenslotte niet de voorkeur aan kunst boven persoonlijke verrijking.

Toen Matilda op een paar meter van de boot de discrete *plons van* het touw in het water hoorde vallen, wist ze dat het te laat was. Niemand zou komen, zeker niet met het schilderij, *haar* schilderij. De boot dreef al weg van de enige boot die de jonge vrouw ooit gekend had. Te versuft door de gang van zaken lette Matilda niet op de richting waarin ze aan boord ging en botste tegen het zeil, dat plotseling van kant veranderde. De doffe pijn die zich over haar schedel verspreidt, lijkt in niets op de pijn die haar overvalt als ze in shock aan haar roekeloosheid, haar naïviteit denkt. Had ze de Oude Man maar niet vertrouwd. De gedachte aan zijn naam is als een elektrische schok. Ze voelde zich vervuld van oncontroleerbare haat.

Machinaal stuurde ze haar boot zo goed mogelijk op zoek naar een vuurtoren of een eiland, in de hoop niemand tegen te komen op zee. Als iemand haar pad zou kruisen, zou ze zich niet kunnen beheersen. Zoveel woede, zoveel teleurstelling, zoveel woede. Ze voelt zich leeg en vol tegelijk. Woedend gooide ze haar schamele bundeltje spullen in zee en liet een wilde brul horen in de richting van de sterrenhemel. Had ze het fluwelen zeil maar nooit gehesen, had ze die avond maar niet in het ruim gezeten, dan zou ze nu niet midden op de Oostzee zitten, ijskoud en zonder idee waar ze heen moet.

Toen de boot na een vreselijk lange en ijskoude nacht een ponton raakte, schrok Matilda en viel ze bijna in het water. Gedesoriënteerd en verzwakt door een slapeloze nacht, knijpt ze haar ogen dicht tegen de zon en probeert ze haar omgeving te identificeren. Te oordelen naar de stand van de zon aan de hemel moet het tussen 6 en 7 uur 's ochtends zijn. Ze is aangekomen in een smalle haven, waar een paar verweerde boten en zeilboten met ruw opgelapte zeilen liggen aangemeerd. Er waren weinig mensen op het ponton en tientallen meeuwen vlogen schor schreeuwend weg zodra ze voet aan wal zette. Het duurde niet lang voordat ze de hoofdstraat zag van wat haar een kustdorp leek, typisch voor de streek waar ze was opgegroeid. Arm, verlaten door zijn inwoners, de trottoirs nat van de zeenevel.

Met een koude glimlach vertelde Matilda zichzelf dat ze het hier toch niet zo slecht zou hebben.

vijf maanden later.

Matilda wist toen ze die ochtend wakker werd dat ze voor zonsondergang een man zou vermoorden. De gedachte, troostend en duizelingwekkend, liet haar de hele ochtend niet los. Haar gelaatstrekken blijven strak als ze haar dag begint als serveerster in de dorpsherberg, de enige beschikbare baan die ze vijf maanden geleden vond. Een paar dagen geleden hoorde ze dat er een galjoen aankwam en sindsdien is ze ervan overtuigd dat het de Peter von Rossel is. Haar intuïtie blijkt vaak juist te zijn en ze herkent in het trillen van haar handen de nadering van een noodlottige gebeurtenis.

Tijdens haar pauze sloot Matilda zich op in haar kamer en zocht verwoed naar de kleine dolk die ze ergens had opgeborgen, een soort mes met een dikke handgreep dat ze op een dag had gevonden tijdens het schoonmaken van de grote zaal van de armoedige herberg. Toen ze het eindelijk had gevonden, klemde haar vingers zich om het handvat alsof ze het altijd al hadden vastgehouden. Ze voelde zich vreemd kalm en vastberaden, nu haar wapen klaar was. Matilda had nog nooit iemand op deze manier gedood, maar ze was niet bang. Ze kan zich nauwelijks de kleuren van het schilderij of de figuren erop herinneren, maar ze kent de pijn die ze die nacht voelde, alleen op haar kleine verlaten boot. Als een spookachtige mantra herhaalt Matilda dat hij het verdient om te sterven.

De jonge vrouw heeft de hele avond op hem gewacht. Eindelijk, rond 23.00 uur, duwt hij de deur van de herberg open, vergezeld van andere zeelieden die de jonge vrouw niet herkent, met wie hij lacht en luidruchtig gaat zitten. Ze ziet in zijn bewegingen een lachwekkende poging om op zijn gemak te lijken, en in zijn nieuwe bleekheid het verstrijken van de tijd, niet te stuiten. De oude man paste er ook nooit helemaal bij, realiseerde ze zich. Op het droge loopt hij onhandig en lijkt hij uit de pas te lopen met de jongere mannen om hem heen, die hem vrolijk uitschelden.

Toen hij naar de tafel liep waar ze deed alsof ze de afwas droogde, herkende hij haar niet. Als ze dan langzaam haar hoofd naar hem opheft, worden haar ogen wijder en gaat er een flits van begrip door haar ogen. Maar het is te laat, Matilda heeft zijn mouw al vastgepakt, hem tegen de muur getrokken en haar dolk in zijn borst geduwd, niet te ver van zijn hart maar er niet rechtstreeks op. Ze wilde hem de tijd geven om een beetje te lijden.

Met een kreun van pijn, vermengd met een uitroep van verbazing, zakte de oude man op de grond, één hand op zijn al bebloede borst. Achter haar vallen de mannen aan tafel stil en sommigen van hen komen op haar af, klaar om haar tegen te houden. Ze negeert hen, leunt naar de oude man en steekt de dolk in zijn vlees, mompelt een paar woorden, voordat ze ruw wordt vastgepakt door de matrozen, die allemaal de burens waarschuwen en proberen te voorkomen dat het bloed uit de wond van de oude man druipt en vlekken op de vloer maakt.

Terwijl ze met geweld naar buiten wordt gebracht, staart Matilda naar de oude man wiens ogen glazig worden. Hij ademt niet meer. Ze glimlacht en er lijkt een gewicht van haar schouders te vallen.

Later, wanneer de matrozen van de Peter Von Rossel worden ondervraagd, zal geen van hen kunnen zeggen waarom deze mooie, respectabel uitzijende jonge vrouw plotseling op hun kapitein afstormde en hem doodstak.

Vertaald met DeepL.com (Pro-versie)